

Μάγιστροι καβαλάρηδες μὲ χρυσοχάλινα ἄτια
 Δέσποινα δὲν τὴν ἔφερναν στὰ μυθικὰ παλάτια.
 Τοῦ Βασιλιᾶ πῶχει λαοὺς καὶ θησαυροὺς καὶ κάστρα,
 Φορῶντας νύφης φόρεμα τὸν οὐρανὸ μὲ τᾶστρα.
 Τὴν Ἥλιογέννητη γυρτὴ στὸ φέρετρο τὴν εἶδα,
 Φευγᾶτο ἀεροφίλημα, σωμένη αὐγῆς βράνιδα.
 Πρὶν φτάσῃ ἀπ' τᾶπλερο κορμὶ νὰ φέξῃ πέρα ὡς πέρα
 Τῆς ὠμορφιάς ἢ θεῖα ψυχὴ σὰν ἄλλου κόσμου ἡμέρα,
 Ἄπ' τῶν γονέων τὲς ἀγκαλιὲς ὀλόανθη πρὶν φύγῃ,
 Ἐξαφνο χέρι ἀπλώνεται καὶ μέσα ἐκεῖ τὴν πνίγει!
 Τοῦ σκότους τοῦ παντοτεινοῦ καὶ τοῦ ἀγνωρίστου χέρι,
 Ποῦ ἐμπρός σου εἶν' ἄκακος ἀνθὸς τὸ φοινικὸ μαχαίρι.
 Νᾶχῆς τοῦ νοῦ τὸ ἀνάθεμα, τοῦ ἀνθρώπου τὴν κατᾶρα!
 Δὲν εἶνε κι' ἄλλη πρὸ σκληρῆ, πρὸ ἀμίλητη τρομάρα
 Γιὰ κάθε τι στὰ Σύμπαντα, κι' ἀπ' τ' ἄστρο ὡς τὸ σκουληκι,
 Ἄπ' τὴν τρομάρα τῆς ζωῆς κι' ἀπ' τῆς ζωῆς τῆ φρίκη.
 Μόνο τὸ τίποτε, ἄπλαστο, ποῦ εἶν' ἔξω ἀπὸ τὸ Χρόνο
 Κι' ἀπὸ τὸν Τόπον ἔξω, αὐτὸ μακάριον εἶνε μόνο!

(1894)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΕΛΗΕΣ ΤΗΣ

Τὴν ὥρα ποῦ ζωγράφιζε τὰ φρύδια Σου, παρθένα,
 Ὁ ὀλοφάνταστος τεχνίτης,
 Τὰ μάτια Σου κλονίσανε τὴ γῆ μὲ σαΐτιες·
 Στὰ δάκτυλά του ἔτρεμε ἡ μαγικὴ του πένα
 Κι' ἀπὸ τὴν μαύρη τὴν βαφὴ της
 Στὰ μάγουλά Σου ἔπεσαν δυὸ-τρεῖς σταλαγματιές.

(1894)

ΜΩΝ

ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

Πάνω πάνω κοκκινίζουν
 Παπαρούνες ἀνθισμέναις,
 Δίπλα ἄλλαις πρασινίζουν
 Μὲς τὴν κούνια τους κλεισμέναις,
 Καταγῆς ἄλλαις μαυρίζουν
 Πεταγμέναις, ξεραμμέναις...
 Τῆς ζωῆς μιὰ ζωγραφιά.

(1894)

ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΡΟΣ